

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 53.

V četrtek 30. decembra 1852.

III. leto.

S e r č n a ž a l o s t .

(Narodna serbska.)

O ti moj Bog blagi!
Kje je zdaj moj dragi?
Ali popotuje?
Ali vince pije?
Ako popotuje,
Srečno naj potuje,
Ako vince pije,
V zdravje naj mu hode!
Ako drugo ljubi,
Prosto mu od mene,
Prosto mu od mene,
Od Bogā prekleto.

S e l i s l a v i n L j u d m i l a .

(K o n e c .)

Pred ozidjem mesta Kieva se snide Selislav in njegova mala ali pogumna truma s kraljevo vojsko. Sam kralj se jej postavi na čelo. Komej čakajo mladi vojšaki trenutka, da bi svojo hrabrost pred očmi kralja skazati zamogli. — Kmalo dojde zaželjen čas. Vojska Kievskih knezov je tudi že stala pripravljena. Z vsih strani jo napade Boleslav. Sprimate se obě vojski, zrak se trese, žvenk orožja in stokanje ranjenih germi in se razlega po celi okolici. Od strašnega prelivanja kervi je skrilo solnce svoje lice v tamne oblake.

Po dolgem vročem boju se začnō Poljaci, po številu slabejši, polagoma vmikati. Kar se začuje glas: »Kralj je v nevarnosti.« Komej to Selislav začuje, vdari s svojimi zvestimi skoz trumo sovražnikov in kralja zares neprijateljem otme. Poljaci, ki so prej že odstopljali, sopet pritisnejo. — Kiev je bil osvojen in s tim tudi vojska dokončana. Bogato obdaruje kralj svojega rešitelja in se hitro nazaj v svoje stolno mesto Krakovo poverne. — Tudi Selislav odide s svojo trumo v svojo domovino.

Tamna, strašna noč je pokrivala zemljo, ko se Selislav pečinam domačega grada približuje. Počasi stopa proti gradu; zakaj radost in tuga mu njegovo serce sprehajata. — Mesec se prikaže izza černih obla-

kov. Selislav pogleda na svoj s kervjo poškropljeni pas in komej še spozna besede: »Zvesta tebi do smerti.« Mesec se spet zakrije in globoka tma spet zagerne njega in njegovo društvo. »Zvesta tebi do smerti« ponovi Selislav: »Zares zvest sim ti jaz, lepota vsih lepotic, ali ti — —« Z motnimi, žalostnimi predčutki dojde do mosta. Celi grad se lučic leskeče; množstvo nakinčanih služabnikov teka po sobah gori in doli. »Kaj to pomeni?« vpraša sam sebe in stopi na dvorišče gradu. Bers ga eden služabnikov spozná in v razsvitljeno kapelico odpelje. — Tu kleči Ljudmila pred oltarjem na strani bogato opravljenega viteza. Selislav obledi — ali prepozno. Venčanje je že doveršeno. Njegov pogled prestreli Ljudmilo in zakliče: »Nezvestnica!« Ljudmila se zgrudi omedlevši na stopnje oltarja.

»Sin!« povzame Zaviša besedo, »po volji milostljivega kralja je ta vez sklenjena. Njegova volja mi je sveta in mora tudi tebi sveta biti. Dobro mi je znana tvoja tuga; glasu dolžnosti je darovala pokorna hči svoje čuvstva. Stori tudi ti tako in pokaži, da junak ne samo neprijateljje domovine, temuč tudi svoje strasti premagati zamore. Tu stoji pred teboj Svetopolk, knez Mazovie, moj zet. Objami ga kot svojega brata.« —

»Rajši stokrat poginem« zavikne Selislav in zamede rokavico knezu pred noge. »Ako si junak, pridi jutre pred solničnim vzhodom, da se za življenje in smert poskusiva.« To reče in odide iz kapele.

Radost in veselje mine, svati se razidejo in glas žalosti se raznese po celem gradu. Selislav se skrrije v eno oddaljeno sôbo in pošlje Ljudmili tisti beli s kervjo omočeni pas s timle pismom: »Uzmi te spominek nazaj, ki me samo moje nesreče spominja. Moja krf ostane na njem; naj te vselej tvoje nezvestobe spominja. Jutre morebiti poginem; jutre si ti supruga mojega vmorivca. Ali vmirajoč te hočem ljubiti in moja poslednja beseda bo tvoje imé.« —

Zgovorjeno jutro nastopi. Svetopolk zaznáde, da ga Selislav na določenem mestu že čaka. Hitro se tje podá in najde svojega nasprotnika černo oblečenega z belim pasom na oklopu. Dvoboj se začne. Žvenk orožja vse stanovnike grada prepláši. Zaviša priteče z mnogimi vitezi in služabniki na bojišče; ali prepozno: v svoji kervi se je že kopal nasprotnik Svetopolka. Snamejo mu oklop in spoznajo o Bože — da je Ljudmila. Začudenje, žalost in osup pretrese vse gledavce. Bila je še živa. Nje na pol vgasnjeno oko išče še Selislava in ga zapazi pred seboj, ko jej smertno rano s svojo ruto pokriva. Z oslabelim zamolklim glasom mu še govori: »Selislav jaz vmerjem, ali tebi zvesta do smerti. Po zapovedi kralja in mojega očeta sim bila prisiljena roko knezu Mazovie podati. — Z Bogom! dragi moj oče. Ko se ti serce v žalosti topi, pomisli, da je bila moja smert potrebna; drugači bi bila nezvesta ostala. Ti zgubiš hčer, — ali Selislav ti sin ostane. Z Bogom tudi ti, dragi moj! in ne zabi, da domovini služiš. Uzmi nazaj ta z mojo kervjo oškropljeni pas; jaz ti nisim nezvesta postala. Z Bogom! Z Bogom! — To reče, zameži in izdahne. —

Od žalosti in tuge tudi Zaviša skorej pogine. Za dediča vsih svojih posestev postavi Selislava, ki sedaj sam v gradu ostane. Njegovemu sercu je bilo odslej vse veselje ptuje. Kjer se Dněster mirno skoz cveče livade vali, tam postavi Selislav spomenik svoji ljubezni. Verba žalostinka ga je obsenčevala in okoli njega je raslo prijetno cvetje, katero je on sam zasadil. — Vsako jutro in vsak večer je sedel tu na hladnem mra-

morju premišljuje minule srečne čase. Zdela se mu je včasí, kakor da Ljudmilo pred seboj vidi, ktera v svetlobelem oblačilu njega gleda. V tacih domišljijah vtopljen je sedel tam neko jutro, ko na enkrat prevelika tuga tok njegove kervi ustavi in njega v večni sanj zanese.
(Po il. danici.)

Geramba „romarsko popotovanje“ *)

Šesti list.

V Milani 27. avgusta 1831.

Prekoračil sim Gotharda. Nova cesta je res Rimljanov vredna; dolgo sim se zamudil na višini. Gorski verhovi imajo nekaj veličastnega, nekaj svetega, česar popisati ne vem; misli se tukaj dvigujejo k božjim predmetom, in vabijo človeka k premišljevanju in molitvi. Sapa je močno pihala in komaj sim mógel svoj plašč obderžati. Nad oblaki stoje sim molil stvarnika svetá; zemlja se mi je zdela stati pred mojima nogama; in zavedil sim se v svojem sercu živega občutja, ki me je peljalo k drugim čudesom; občutje, ki me je prestavilo v božje naročje, po katerem je moja duša hrepenela. Nikdar še nisim bil tako živo, tako močno ginjen.

Dospel sim zvečer prav truden v Airolo, zakaj bil sim še zlo slab. Prihodnji dan sim se hotel v Magadinu pri Velikem jezeru na parobrodu odpeljati. Sedemnajst let že redovnik nisim poznal parobrodov ne po lastnem ogledu, ne po dopovedovanji družih. Ta prevoznja se mi je prav prijetna zdela. Parohrod obstoji iz dveh oddelkov. Eden, pokrit, je za imenitne osebe; pod krovom je soba za njihovo porabo. Drugi oddelek pa ni pokrit; v izbo na koncu, manj zložno in manj vkrašeno, pridejo samo osebe nižjega stanu ali pa taki, kateri hočejo z manj stroški popotovati. Toraj, ali mi boste verjeli? Nič ni bilo enako moji zadregi. Ko so me na glas in pred vsimi vprašali, kje se bom uprostoril? Vstal je tedaj med gospod Baronom od Geramb, in med Očetom Marija-Jožefom majhen prepir. Baron od Geramb je hotel Očetu spričati, vse tirja gospodovavno, da se v prvi oddelek vstanovi. Mnogo in mnogo vzrokov je imel, ga prepričati, narpred spodobnost, potem nevarnost vnetja možganov, katerih ozdravljanje je onomu, ki je obljubo uboštva, storil drago, potem snažnost, ki je lepa čednost, i. t. d. Pater Marija-Jožef je za se govoril; da se je ponižnosti posvetil, in se toraj srečnega čislá, ki je priložnost dobil, spokoriti se za neke majhne pregrehe, ki si jih ima zastran tega očitati. Z božjo pomočjo je zmagal Oče Marija-Jožef.

Kakó lepó, kako rajsko je Veliko jezero, kakove spomine je obudilo v mojem duhu! Jadral sim po njem, star osemnajst let; sanjal sim

*) Slavno znano po celem katolskem svetu je čast, očeta M. Jožefa Geramba, redovnika Trapčanskega „Romarsko popotovanje v Jeruzalem in na Sinajsko goro.“ Kmaló homo to imenitno delo tudi v izvrstni slov. prestavi brati zamogli. Ako se dosti društenikov sv. Mohora oglasi, ga bo že l. 1853 izdati zamoglo. Priobčinnó dans šesti list iz taistega in v novem letu bočemo tudi še enega v Bčeli uverstiti, da bodo bravci vidili, kakó izvrstno da je prestavljeno. Vr.

si tačas od sreče, morje sladkost se je odpiralo moji kipeči domišljji; zakaj takrat me je vse obdajalo, kar zamore človeka na zemlji srečnega storiti. Prihodnost se je razgernila mojim očem ko čaranska palača, nisim ugledal opovire, hotel sim vse, menil sim tudi, vse zamorem doseči, karkoli hočem. Zdaj sedim preziran samotno v kotu čolniča; spomnim se dni, ko sim na ravno tem jezeru prekrasno obnebje Italije vidil, kjer sim že te nebeške zrake sopel, ki takó sladko občutke omamijo. Italija! na tvojem naročju sim skušal čašo sleduje radosti sprazniti — sihdob duhoven, spokoren redovnik, se vprašam, ali sim bil tistihmal resnično srečen? Nikakor takrat nisim sreče vžival; trenutek pijanosti in neumnosti je ne podeli. Srečen sim bil v stolpu Vinsenskem (Vincennes), bil sim v samostanu la Trappe, v pepelu in rasovniku, zakaj takrat sim Boga zopet najdel. Da bi si svoj zjedljivi glad potolažil, mi je podelil svet en sam prigrizljaj, da bi svojo žejo ugasil, samó strupeno pijačo, ki me je v mojem oserečju žgala; ali v mojem jetništvu, v moji samoti je Bog svojega nevrednega služabnika obiskal; skazal mi je morje ljubezni, vse moje dušne moči so bile omamljene, pozvedil sim, kaj je osrečenost. Zase o moj Bog, si nas vstvaril, naše serce najde le v tebi mir. Kaj je ležeče v tem, ali v okinčanih sobah, ali med smutnimi zidovi tamne ječe bivamo!

Parobrod je brázdal valove s ptičjo hitrostjo; čarovni bregovi so se mi zdeli leteti; spomnil sim se hitrosti, s katero po zemlji dalje hitimo. Opazi se na bregu jezera, ne daleč od necega samostana, velikanski kip sv. Karla Boromeja, spominek, kateri popotnike visocih čednost častitljivega škofa, zvezde cerkvene, in neizmerne keršanske ljubezni spomni, s katero se je dal v dar blagru svojega ljudstva, ki mu je bilo zročeno.

Kermarji parobroda so grozni ljudje, in sicer takó, da na svojih daljnih potih nič enacega uslediti nisim mogel, s kým bi njih bitje primeril. Zmes so neotesanosti, ki s svojo nošo, s svojimi capami, s svojim hlapenjem, posebno pa s svojim preklinjevanjem strah in trepet obude. Nisim jih mogel ne viditi, ne slišati brez težavnega občutja, kterega pa natančniši popisati ne morem; nar svetejši imena so jim bile vedno na jeziku, med nar zločestnišimi in najgnjusnišimi govori.

Prišedši v Milano sim hitel narpred Gospoda vsih Gospodov obiskati, mogel sim se z Bogom pomeniti. Podal sim se tedaj v stolnico, skazati mu svojo nar večé češčenje. Tudi velikega svetnika, čigar ime je cerkev prevzela, sim hotel prizvati, ali pozno je bilo, in ravno so ključi rožljali, da bi se zaverteli v ključavnicah in svetišče zaklenili, pa vender so si po moji prošnji še nekoliko trenutkov odloga odločili.

Kakó lepa je ta stolnica, kako veličastna je zidarija, kakó prevzame človeka! kakó mogočno zapové čudovitna tmina pozemeljskim mislim počivati, kako navdahne k zbiranju duha, in navdá serce molitvi! — Moja duša se je povzdignila, moje serce je bilo ganjeno; čutil sim se presunjenega od pričujočnosti velikega Boga, ki se je po čudesu brezkončne dobrotljivosti tako globoko ponižal, da hoče na naših altarjih bivati, in se na inaki način še bolj s človekom združiti. — Vpreddvoru kleče sim s sveto grozo ponavljal besede očaka Jakoba: „Kako čudovit je ta kraj; hiša je Božja; to so vrata nebes; resnično je Bog tukaj.“

Med svojim kratkim zamujenjem v Milani sim bil veči del v stolnici; ni treba pristaviti, da je bila ta doba nar srečniša za mé. —

Hočem Vam še eno svojih radost povedati. Nar večje veselje, ki sim ga vžil med svojim bivanjem v Milani, je bilo, ko sim naše vojake skupama v stolnico iti in tukaj Boga vojskinih trum moliti vidil. Serce mi je tolklo, ko sim te vojake ogledoval, kako so pred Božjim obličjem kleče s tisto gorečo pobožnostjo, ki Božjo milost in njegov blagoslov pridobi, molili in prosili.

Kako prijeten in pobožen vtis naredi v sercu pogled tega moškega ponosa, ki se ne ána, ponižno pred altarjem koleno pripogniti! Ali kako zopern in milovaven je ugled vojaka, ki je proti svojemu kralju in svojim poveljnikom večkrat enako sužnemu ponižen, in se vender upa, v pohištvu kralja vsih kraljev, Gospoda vsih Gospodov, nespodobno se zadržati! —

I z l a n d i j a.

Izlandija je nar daljni otok, ki ga še k Evropi štejejo. Zavolj prevelicega mraza je le na pol obljuden in sicer le okoli morskih bregov. Tudi je zeló gorat, večidel s snegom in ledom pokrit. Toda ravno ta ledeni kraj je posebno v naravskih rečeh toliko znameniten, da malokteri tako.

Tu ne raste skor nobeno žito. Vse, kar ga tamošnji prebivavci potrebujejo, dobé iz Danemarka, ali iz družih krajev. Navadni živež je gorski ali tako imenovani izlandski mah. Včasih je bil otok rodovitniši; vsacega se je še nekaj pridelalo. Zdaj so pa vse skušnje zastonj, se z žitom vkvarjati. Vzrok te spremembe je led, kterege vsako leto mesca prosenca cele gore, ploša na ploši, k morskim bregovim priplava. Strašno bučanje ga naznanuje. Vsi zalivi so ga polni. Če se dolgo ne staja, vstane huđ mraz, ki ljudi in živali mori; če se pa berš topi, nastane nagloma povodenj, ki neizrečeno škode stori. Cele čede sostradanih konj in ovác, ki nikjer nič piče ne dobé, mraza in lakote pocepajo; ali pa je še poprej živina med sabo do kosti objé in tako končá. Mesca sušca spet te ledene plošnjate gore odplavajo. Strašno gromenje in bučanje jih spremlja. —

Nar čudniši in ostremu mrazu ravno nasproti so ognjobjuvavne gore, v kterih se neprenehama kúha. Med vsimi je tako imenovani Hekla nar hujši. K sreči le malokterikrat svojo silovito moč pokaže. Da je še grozovitneje, nekoliko poprej med strašnim brumenjem ledene gore popokajo in razplavajo, ena v drugo zaletaje se. Zrak postane ne-navadno merzel, zemlja pa topla.

Po tih prikazkih zabrumi iz Hekle strašno bučanje in pokanje, ki se devet milj deleč razlega. Za tim prišvigajo iz žrela goreči plameni; čern, gost dim pokrije celo okolico, iz njega švigajo neprenehama ognjene krogle na vse kraje. V plamenu gori večje ali manje kamnje, ki ga potem moč ognja po več ur deleč razpersi. Zdaj švigne na kviško reka vroče vode, namešana z obilnim votličem (Bimsstein), ki po več čevljev v okrogu meri.

Potem se vlije lava, t. j. zdrobljeno vroče kamnje, zmešano s prahom in pepelom, da vso okolico zatemni. Ako veliko take lave pade, se naprej zunanja skorja sterdi in zmerzue, med tem ko se še znotrej vse tekoče naprej vali. Tako se potem vpodobijo votline, ktere ondašnji

prebivavci za živinske hleve porabijo. Nar večja je votlina Surfelin, ki je še čez 5000' dolga, 36' visoka in 50' široka. — V starih časih je bil Hekla veliko groznejši. Po 80' globoko morajo kopati, da tlak posutega mesta dosežejo. —

Druga taka ognjena gora je Krabla. Imá več žrelov, iz katerih se vedno kadi; vender se zamore, kadar veter dim odžene, v strahovite luknje pogledati.

Katlegia le malokterikrat svojo moč razodeva, ali kolikor redkejši, toliko strašnejši je potem. Tako je bilo l. 1756. Po groznem bučanju so se ledene gore razpočile; sila veliko ledu je po morju odplavalo, ostali se po silni soparici raztaja, da je bila nagloma velika povodenj. Pokanje in hrumenje je bilo tako silno, da so mislili, da se bo otok pogreznil. S tem se zedini grozen potres, ki se je z gromenjem zaporedama verstil. — Bljuval je posebno točo, obstoječo iz peska in pepela. Velike z razbeljenimi kamni zmešane ognjene krogle so neprenehama iz njega švigale in se med strašnim ropotom v zraku razpočile. Naenkrat je bilo vse nebo razsvitljeno, noč je postala dan. Na verhu hriba je bil zaporedama ognjeni steber raznih boj in podob viditi. Z eno besedo: gromelo in kuhalo je tako, da ni bilo pred in potlej kej takega več. —

Nar znamenitniši v celi Izlandii so pa vroči vodoskoki. Nar večji je tako zvani Gajzer, ne deleč od Škalhofta, ki vse umetnije z vodo prekosi. Ta veličanski vodoskok je v sredi 40 manjših, ki so ali bele, rumene ali pa rudeče barve. Cev, po kateri voda teče, je na verhu lijaku podobna (medeničasta) in je 72' globoka, široka pa po posredku 19'. Voda ne vre vedno iz nje, tudi ne o gotovih urah, večkrat pa vender na dan. Prebivavci pa po posebnih znamih vedó, ktere narava sama z podzemeljskim bobnjenjem da. V trenutku pljuske voda iz cevi, in se v več curkov razdeli, med kterimi nar viši 92' visoko skoči. Kamnje, ako se v cev verže, deleč v zrak švigne. Ni čuda, da so nekđaj pri tako veličanskem naravnem prikazku govoricó spletli, da je pri tem viru vhod v peklo. — Neki drugi je pri Langervatru, dva dni hodá od Hekle. Tu je tudi več virov skupej, ki neprenehama vrejo. Pri jasnem vremenu se deleč poprej dim zagleda, ki se potem v zraku zgubi. Zakaj voda teh virov je tako vroča, da so ribe ali mesó v nekoliko minutah že dobre. Jz nar močnejega skoči po 8' debel curk 10 — do 20' isoko. —

(Po Erhardu)

S e l o v a n k a.

Milica.

Minica.

- Mil. **D**raga moja! zakaj vender zmiram tisti jerbasček sabo nosiš?
- Min. Zmiram ga sabo nosim, kako pa dá; ue dala bi ga pa tudi za celo čedo ovác ne (to rekši ga na serce pritisne.)
- Mil. Zakaj ti je pa, ljuba moja! tako drag? Čem vganiti? Lej jo! tvoja lica se rudečijo! čem vganiti?
- Min. Kaj, rudečijo?
- Mil. Da, kakor bi ti jih večerna zarja presijala!
- Min. He, ali hočeš, da ti povem, Minica! Da, koj ti bom. — Mladi Mile, med vsimi nar lepši mi ga je podaril. On sam ga je spletel.

Oh! poglej ga no! kako lično in lepo je zeleno perje z rudeče — modro — belimi cveticami pleteno. Meni je kaj drag! Povsot, kamorkoli grem, ga imam pri sebi. Cvetice iz njega lepši in prijetniši diše, in tudi slajši je vsak sad, ki ga v njem hranim. Toda ljuba moja! Kaj ti hočem vse razkladati.

Mil. Povem ti tudi, ljuba moja! da sim ga z lastnimi očmi Mileta plesti vidila. O to mu je delo od rok šlo! Ko bi še ti vedila, kaj je, jerbasček pleté govoril—potlej, potlej! — toda tudi moj ljubčik Čene je lepega obraza in zadržanja, oj! ko bi ga ti peti slišala! Češ, da ti pesem, ki jo je včeraj pel, ponovim? Mi dovoliš?

Min. Kaj je pa vender Mile jerbasčiku rekel?

Mil. Moram ti poprej pesmico zapeti.

Min. Oh! ali je dolga?

Mil. Le poslušaj! »Vesel sim, ako me večerna zarja na gričku obsije, toda trikrat bolj še, če jo vidim, da se mi smehljá. Tako vesela še žnjica ni, kadar zadnji snop poveže, kakor sim jaz, kadar jo objamem.« Tako, ljuba moja! je pel moj Čene.

Min. Zares, lepa pesmica! toda povej mi, kaj je Mile rekel.

Mil. Smejati se moram. Pod verbo je sedel, in med tem ko je zelene in bele šibice pletel, med tem. — —

Min. Tak ne muči me dalje. Zakaj si omolknila?

Mil. Koj, koj. Med pletenjem je takole govoril. Ti, ljubi jerbasček! dragi moji te bom dal, zali Minici, ki se tako nebeško smeja. Včeraj, ko je čedo memo mene gnala, se mi nasmeja, ter reče: Pozdravljen bodi Mile! in se tako prijazno smeja, da mi je serce veselja igralo. »Šibite se lepó šibice, in se nikar ne lomite, bote pa potem na strani berhke Minice, visele. O da bi ji drag bil, o da bi ga vedno pri sebi nosila!« To rekši je jerbasček spletel in veselo na kviško poskočil, da se mu je tako dobro pospešilo.

Min. Oh, Jaz grem. Tamle za unim hribrom žene moj ljubček svojo čedo, mem njega čém iti, ter mu rekla bodem, »lej, serček moj! jerbasček, ki si mi ga podaril, imam pri sebi, in ga varujem kot nar dražjo reč!« —

Č e r n e o č e s i .

Leté ob bregu morske ptice,

Valovi černi so mirni;

Cel svet obhaja veselice,

Oko le moje se solzi.

Zakaj ubogo tak žaluje,

Zakaj deró z njega solzé?

Da ono joče, da tuguje:

Očesi černe ste krivé.

Z m e s.

Slavenske drobtince.

* **V** Novice se piše: 8. dan. 1. m. je bil za našo okrajno žalosten dan: nemila smert je pokosila življenje dveh verlih mladenčev — iskrenih rodoljubov, in vsekala globoke rane starišem in celi rodovini, prijatelom in znancem, in domovini naši. Umerla sta namreč na pljučni sušici Karl Seifried iz Ormoža, 26 let star, po doveršenim bogoslovstvu sedaj pravoslovec, ljubeznjivost sama in pribežališče ubozih, in Miha Golob iz Mihalovc blizo Ormoža, 22 let star, bogoslovec 2. leta v Gradcu, vés plameneč za blagor domovine svoje in omiko svojega slovenskega naroda. Gorke solze se nam vtrinjajo na gomili preljubih umerlih in milo zdihnemo s pesnikom našim:

— — — Kaj znancov je zasula že lopata!
Naj jima je zemljica lahka!

Pregovori in prilike.

Mora hoditi okoli njega, kakor okoli votlega jajca. — Se vali, ko oblák, se vleče ko megla. — Je plešast ko zapert škerjanec. — Gre mesó z njega, ko perje raz starega orla. — Se plazi, ko lesica za plotom. — Je na vsaki kaši. — Je zežena, ko volk. — Je ozko ko nožnice. — Je mehko kot ohlát. — Govori, ko deseto dete. — Je modra ko Šembilja. — So lišpane, ko lanene glavice. — Ga je manj škoda ko kerta iz zemlje. — Je vsak dan drugač kot odrivač. — Ima toliko ostanka, ko kremen na produ. — Že davno z nosom travo podpira. —

Vganjka zastavic v 46. listu: 4. Oče je ogenj, sin pa dim; 5. Zvonik, zvon, kembelj.

Zahvala in prošnja.

Na koncu svojega tretjega tečaja se „slovenska Bčela“ vsim svojim podpornikom ponižno zahvali in ob enem tudi svojo prošnjo ponovi, da bi jej slavni domorodci tudi v novem letu potrebne pripomoči ne odrekli. Na vso moč se bo potrudila, vsim svojim prijateljem prav lepo postreči. Vsim čast. Slavencem veselo novo leto!

Dodatno k povabilu na naročbo „Bčele“ se naznani, da se tudi četertletne naročila prejemajo. — Današnje Bčeli je dodán imenik čast. g.g. naročnikov, zavitek, glavni list in kazalo zaderžaja.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili sledeči gospodi: 609. g. Mat. Pinter, bogsl. v Celovcu; 610. g. Ed. Jetmar, kapl. na Rudi; 611. g. Jož. Jarc, kapl. v Mernem; 612. g. Jož. Kuntarič, bogsl. v Celovcu; 613. g. Bal. Travnik, prov. na Kostanjah; 614. g. Jak. Holc, podžupn. v Št. Petru; 615. g. Lovre Herg, bogsl. v Gradcu; 616. g. Iv. Trampuš, bogsl. v Gradcu; 617. g. Fr. Šrol, bogsl. v Gradcu; 618. Jož. Fras, bogsl. v Gradcu; 619. g. Luka Jeriša, kapl. v Ribnici; 620. g. Andr. Pra-protnik, učitelj v Škofjiloki; 621. g. Jož. Kanduč, fajm. na Berdu.

K a z a l o.

P e s m e.

Stran.

Stran.

Topol	2	Mati na smertni po-	
Tužna ura	8	stelji	289
Zmiraj krasna je na-		Sonet	297
rava	9	Materi	300
Od železne ceste	17	Pod lipo	305
Milotinke	25	Kdo bo venec nosil.	308
Zvona glas	33	Popotnik	313
Ajdovska deklica	41, 49, 57	Rodoljubskomu	316
Mojim rojakom	65	Murdoha kamen	321
Čudno rešenje	73	Tukaj ni naš dom	329
U spomladi	81	Nevesta očetu vka-	
Juternica	83	zuje	337
Žalospev Kolaru	89	Hrepenenje	353
Lunica	97	Drugi Mesija	361
Serbske pesme	100	Prijateljem za slovó.	369
Hrepenenje	105	Riba in deklica	372
Prijazne oči	113	Dobra misel	377
Traven	121	Titir	385, 396
Prepozno	125	Prijatelju	401
Milo za pevcom	129	Kratko premišljenje	409
Danica	133	Darovanje	417
Vijolca	137	Škandrova Mica	433
Vert	139	Serčna žalost	425
Zvon pride po otroka.	145	Černe očesi	431
Mladletje	153		
Veselje mladenča	161	Povesti.	
g. Janezu Kumerju	166	Žertvovanje na Savi.	3, 12, 17
Senica	169	Hvaležno serce	6
Voda	177	Hrast in lipa	20
Svaritev	183	Divji lovec	25
Frater Kutar	185	Lipa in pokopališče	
Spomin	189	v Kropivni	29
Suženj	195	Turki v Kokri	33
Od nebeške glorie	201	Vožnja po ledu	35
Rojenica	209	Luna	37
Slovenkam	217	Otroci in cvetlice	42, 52
Bolni pevec	219	Hudičkov gojzd	45
Domuhod	225	Turci v Rožju	50
Tukaj	233	Posvečuj praznike	51
Smert muhe in ko-		Poletna noč v Petro-	
marja	236	gradu	58
Tožba	241	Zgubljeni sinek	59, 63
Oda Fr. Plemelnu	244	Domohod sina	73
Boj z drakonam	249, 257, 265	Redka pokoršina	79
Razjasnjenje	273	Ajdnja	101
Srečni Štefan	281	Boj z risom	117

VIII

	Stran.		Stran.
Kervava stena	125	Slavenam	140, 149
Lipa	134	Snubljenje pri štaj. Slovincih	164
Osveta in vsmiljenje	137, 145	Nekaj o pag. veri Slavjanov	173
Neznani ptujinec	146, 153	R. in L. slav. vokala	181, 192, 204
Jaroslav	161	Pregled prebivavcev na Kranjskem, Go- rišk. in v Istrii	196
Cerkvica sv. Magda- lene 169, 177,	186, 202	Opis nekterih staro- slav. bogov	219, 236, 253
Zakleta deklica na Gradčenci	190	Lov tunov	228
Sveta ribica	206	Nekaj iz živalstva	237, 245
Kačja kraljica	211	Razpis darila za zgo- dovino človečan- stva	269
Andrašovski zvon	217	Znajdbe	285
Trije darovi	225	Letopis Belaškega mesta	292, 300, 308
Peklenski boter	233	Rozeansko-in Ogers- ko-slovensko na- rečje	318, 399
Maščevanje	241, 249	Obrazi iz Srbije 337, 345, 358, 364	
Rozalka	254, 258	Običaji narodov rus- ke Azie	356, 366
Izidi se po tvojej volji. Zlata tica	260 266	Slap Niagare	372
Pastir 274, 281,	289, 297	Običaji Rusov	374, 380
Bratovska ljubezen	305	Stari Slavjani	381, 388
Ljubezen je človeku vrojena	316	Černogora in Čer- nogorci	398, 405
Kukavica	317	Boj križancov za Je- ruzalem	403, 411
Razdelitva dedšine	324, 330, 339, 346	Izlandija	428
Perstan	353, 362	Romarsko popotvanje	429
Lažnjivca plačilo je sramota	355		
Sv. Peter skusi Bog biti	366	Ž i v o t o p i s i .	
Kobilica	369, 377, 386	Adam Mickievič	10
Golobica	394, 401	Mickievič o Kollarju	68
Povodna vila	409, 419	Peter Veliki	157
Dete brez kersta	412	Žukovski	191
Lesena sablja	413	Žukovski in Gogol	211
Selislav in Ljudmila	417, 425	Čelakovsky	313, 325, 331
Selovanka	430	Janoša z Roščiševa	340, 348
		Mohamed	421
Znanstveni sestavki.			
1. bukve iz Iliade		Slovstvene drobtince.	
14, 21, 35, 45-61,	69, 84, 92, 100	Zora	7
Naroden običaj	44	Slovník všeslovansky	16
Kupala	75	Staroslov. sbornik	16
Žganje pusta	82		
Sv. ptice Slavjanov	83		
Zadnja vojna Solimana 89, 97, 105, 113, 121, 129			
Še nekaj o gavranu	109		
Slovani popisu Nemca	136		

	Stran		Stran.
Posvečenje Prešernoviga spomenika	238, 247	Hvala komur gre	842
Slovansko društvo v Terstu	239	Ljubljana lepa, dobra, čudna	343
Mila prošnja	240	Dopis iz Gorice	350
Poziv	248	Razpis darila za slov. zgodovino	365
Dopis iz Gradca	262	Sostava berila	375
Beseda v Zagrebu	264	Dopis v družtenih zadevah	
Dopis iz Koroške	279	Povabilo k društvu sv. Mohora	407
Iz Černogore	288	Slovenska šola v Belace	415
Gimnazialni programi	294	Zvun tih se najde v letašnjem tečaju še mnogo družih slavenskih drobtinc.	
Pušice	295, 311		
Pogrebno mesto Mihajloviča	304		
Rotenja	320, 352		
Zastavice	320, 360		
Nekaj od Ljubljane	327		
Nekaj od Beneškega	335		